

N:o 164.

Af herrar **N. J. Nilsson** i *Grofva* och **G. Kronlund**, i *anledning af Kongl. Maj:ts proposition med förslag till ny förordning angående bevilning af fast egendom samt af inkomst.*

Det nyligen af Kongl. Maj:t för Riksdagen framlagda förslag till ny förordning angående bevilning af fast egendom samt af inkomst innehåller, liksom föregående förordningar i samma ämne, föreskrift derom, att för upptagande af bevilning af fast egendom särskilda värden slutande å fulla hundratal kronor skola åsättas, bland annat, lägenhet med tillhörande åbyggnad, då lägenhetens hufvudsakliga värde utgöres af åbyggnaden.

Genom detta stadgande inbegripes i beskattningssystemet den på många ställen af vårt land förekommande s. k. backstugusittareklassen. Densamma utgöres i allmänhet af lösa arbetare, hvilkas utkomst består af en tillfällig arbetsförtjenst, eller fattigt ålderstiget folk, som ofta nog kunde vara i behof af fattigunderstöd. De hafva vanligen på grund af muntligt aftal eller med tyst medgifvande från jordegarens sida slagit sig ned på hans område och derstädes uppfört åt sig en stuga, som bereder tak öfver hufvud åt backstugusittaren och hans familj.

Denna stuga, som oftast med litet bohag utgör hans enda egendom, blir nu enligt bevilningsförordningen föremål för beskattning i form af bevilning, så snart densamma i värde uppgår till 100 kronor.

Bih. till Riksd. Prot. 1897. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 53 Häft. (N:o 164.) 1

Med bevillningen följa bidrag till skjutsentreprenaderna, afgifter till kommun, till prest och skolor, förutom de personliga afgifterna, såsom mantalspenningar och sjukvårdsavgift.

Under det att bevillning för inkomst af kapital och arbete icke utgår, när årsinkomsten understiger 500 kronor, samt personer, hvars inkomster understiga detta belopp, kunna, när omständigheterna dertill föranleda, helt och hållet befrias från personliga afgifter, kan en backstugusittare icke befrias från sin skatt, så länge hans stuga är beskattningsbar.

De af oss anmärkta förhållanden hafva redan förut varit föremål för upprepade motioner, åsyftande frihet från beskattning af sådana husbyggnader, men dessa motioner hafva af dåvarande bevillningsutskott blifvit afstyrkta och af Riksdagen afslagna, såsom skäl hvartill framhållits, att många hemmansdelar funnes, som ej egde ett värde af 500 kronor, att, då egaren af en sådan hemmansdel finge utgöra ej blott bevillning och de utskylder, som efter denna utginge, utan äfven de pålagor, som hvilade på sjelfva jorden, det skulle leda till lika stor orättvisa, som genom den föreslagna förändringen skolat afhjelpas, om husbyggnader värda mindre än femhundra kronor skulle befrias från den skattskyldighet, som med egandet af dessa voro förenade.

Det synes oss, som om en mindre jordbruksfastighet och den af en backstugusittare egda stuga ej vore fullt jemförliga. Hos den förra ligger ett konstant värde i jorden och den afkastning densamma lemnar; backstugusittarens stuga har sitt största värde i det skydd den lemnar en fattig hemlös och den besparing för kommunens fattigvård den ofta innebär. En eftergift af bevillning för sådana husbyggnader är blott en gärd af den humanitet och mildhet i beskattningen af mindre bemedlade, hvarpå ju nyare tidens beskattningssystem har så många prof.

En sådan eftergift från statens sida förefaller oss så mycket mera naturlig, som den enskilde jordegaren, inom hvars område ifrågavarande stugor äro belägna, väl i allmänhet utan någon ersättning upplåter plats för dessa stugor och sålunda af sina begränsade tillgångar efterskänker denna ersättning, eller, när området ej, såsom fallet ofta är, har något värde, dock utsätter sig för det intrång och olägenhet tillvaron af en dylik stuga vanligen medför.

Med anledning af hvad vi ofvan anført få vi vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville i nu föreliggande förslag till bevillningsförordning besluta sådan ändring, att inne-

hafvare af lägenhet med tillhörande åbyggnad, då lägenhetens hufvudsakliga värde utgöres af åbyggnader och ej öfverstiger 500 kronors värde, må befrias från bevillning, derest lägenhetens innehafvare ej eljest erlägger bevillning af fast egendom eller inkomst, eller hans inkomster, sammanlagdt med det hyresvärde åbyggnaden kan ega, uppgå till 500 kronor.

Stockholm den 17 mars 1897.

N. J. Nilsson.

Georg Kronlund.
